

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Approbatio Reverendissimi P. Magistri Fr. Petri de Oviedo, Decani
Universitatis Salmanticensis, Generalis quondam Ordinis S. Bernardi,
Theologi Regij in Regia Congregatione Immaculatæ Conceptionis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

L
L
Domine Marina de Escobar, conscriptus à P. Andrea Pinto Ramirez Societatis Jesu: quandoquidem ex Censura P. Fr. Benedicti de Salazar, in Congregatione Conceptionis Beatissimae Virginis Theologi, Ordinis S. Benedicti, ad quem à nobis fuit remissus, constat, nihil in eo Sanctæ Fidei Catholice, & bonis moribus contrarium contineri. Madriti 28. Aprilis, Anno 1672.

Doctor Franciscus Forteza.

Ex Ejusdem mandato

Joannes Baptista Sanz Bravus.

APPROBATIO

Reverendissimi P. Magistri Fr. PETRI de OVIEDO,
Decani Universitatis Salmanticensis, Generalis quondam
Ordinis S. Bernardi, Theologi Regij in Regia Congregatione
Immaculatae Conceptionis.

Magna cum admiratione legi Secundam Partem mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Dominæ Marina de Escobar Vallisoletanæ, desumptam ex his, quæ illa ipsa ex mandato suorum Patrum Spiritualium annotavit, nec non ex actis in prodigio ipius obitu, scriptam ab Admodum Reverendo P. Andrea Pinto Ramirez Societatis Jesu, quondam Sacrae Scripturæ interprete, in Regio suo Colegio Salmanticensi. Quodsi magna fuit admiratio, incomparabiliter major est difficultas in danda mea censura, de tam pretioso & egregio opere. Neque enim ignoro, quod monet Apostolus Gentium ad Corinth. i. *Animalis homo non percipit ea, quæ sunt spiritus DEI*, quemadmodum & illud, quod Divinus nos docet Magister per S. Joannem Evangelistam cap. 3. *Qui de terra est, de terra loquitur*. Consequenter igitur infero, me, qui parum admodum sum veritus, nulliusque experientiarum, & prolsus expersus hujusmodi raptuum, revelationum, & abalienationum à sensibus, ac celestium gratiarum, quales in prædicto libro recensentur, non posse de ijs ferre censuram, aut lydium agere lapidem, ad explorandum hujus auri valorem, atque taxandum, ut ejus censetur esse pretij & estimationis, quam meretur. Sanè Apostolus capite 12. citatæ epistolæ nobis declaravit, quibus conveniat, & communicetur donum discretionis spirituum, quod liberalis DEI dextera impertiri consuevit: *Alij discretio spirituum*; dum addidit: *Quis hominum novit, quæ sunt hominis, nisi spiritus hominis, qui in eo est?* Ita ea, quæ sunt DEI, nemo novit, nisi spiritus DEI. Spiritus DEI, seu qui hujus, ex ejusdem misericordia & gratia, fit particeps, id attentare potest, ut investiget, ac persintetur spiritum DEI, in Sanctis ejus re lucentem. Sed quæro: *Quis est hic, & lumen eum?* Eccles. c. 1.

Nihilominus timore & tremore positis me huic pelago, quod heroicæ, sublimium & supernaturalium gratiarum provectæ favonijs, fulcare consueverunt animæ, committam; cùm inevitabili ad id compellar Regij Consilij mandato, prætereaque animum mihi addant illa Regij Psalmographi verba: (Ps. 70.) *Quoniam non cognovis literaturam*. Verum est, ait ad Deum, me destitutum esse eruditione, doctrina, & intelligentia sacrarum literarum, sed appello ad potentiam, & infinitam virtutem tuam, qui scis ac potes profundere dona, adornare animas, easque tuis replere gratiæ, excedentibus captum humanum. *Quoniam non cognovi literaturam, introibo in portas*

tias Domini. Hunc in modum verba ista explicat doctissimus Genebrardus. Ita ad potentias Domini configuit David, ut defectum cognitionis literarum resarciret. Terrium, quod me movet, meāmque confortat pusillanimitatem, est, quia video, doctissimum hunc librum jam subivisse limam, approbationem, & censuram Provinciae Castellæ Veteris, quæ una est è præclaro exercitu Sancti Patris Ignatij de Loyola. Hic equidem, nisi cuperem minimè videri fufus, & molestus, sublisterem, morāmque traherem longiorem: quandoquidem multa haberem laudanda ac deprædicanda; cùm noverimus, hanc sacram familiam, officinam esse scalptoriam, in qua lapides elaborantur spirituales, ad instaurandas supernarum sedium triumphantis Jerofo-lymæ ruinas. Multa, cāque elegantissima, & aurea poma, meis se se offerebant ocu-lis & manib; quæ cursum meum longè æquius possent remorari, quām in suo ha-serit Atalanta. Verū progredior, ubi dum tento expendere prærogativas, & pul-chritudinem benedictæ istius animæ Dominæ Matinæ, adverto, nunquam aptius pro-nuntiari potuisse illud: *In opem me copia fecit.* Loqui namque de hac Heroina, de qua incertum nobis est, fueritne habitatio ipsius in cœlo potius, quām in terra; an verò hanc magis, quām illud incoluerit, prout ex multis hujus libri capitibus constat, vires meas excedere videtur, & vel oculis tantum ipsam insequi, est perarduum, idq; mul-tō amplius, quando in memoriam mihi revoco, quod refertur in Libris Regum. Cūm enim semel duntaxat cœlum, in igneo curru, Zelotes Elias confunderet, ac Elizæus duplēcē peteret sui Magistri spiritum, respondit ille isti suo discipulo, peti ab ipso, quod difficulter ei præstari possit: (4. Reg. 2.) *Rem difficultem postulasti;* quam non esset confecuturus Elizæus, nisi ejus foret præsidentia & audacia, ut fixe, minimeque connivendo ipsum intueretur, quemadmodum generosi Aquila pulli irrectoris aspiciunt oculis quartum cœlestium sphærarum luminare. *Si videris me, quando tollar à te, erit tibi, quod petisti.* Grande fuit opus, & opus non alterius, quām Elizæi, quo sibi duplēcē prometuit spiritum sui Magistri Eliæ, quod illum semel solummodo con-spererit, quando sublatus in altum abibat, quanquam Elias, ut docet Sanctus Pater noster Gregorius, non ascenderet ac elevaretur ultra regionem aëris, qui in complu-ribus sacri textus locis cœlum appellatur. *Volucres cœli, & pisces maris.* Psal. 8.

Memini quoque, ad contemplandam, & spectandam unicā vice quandam mu-lierem, quæ apparuit in cœlo, pro pedum scabello habens lunam, ac talaris loco pal-lij amicta Sole, atque pro pretiosis lapidibus in diademate, quo coronabatur, duode-cim gerens coruscantes & lucidissimas stellas, qualem nobis describit Sanctus Joannes, necciarium fuisse viñum Aquila Pathmiacæ. Cūm verò Virago nostra & Mu-lier fortis toties iteratis vicibus, se in spiritu, quasi superiorum illorum incola & civis Orbium, repperit in cœlum; quomodo ipsam debiles mei ac imbecilles observare, & in/equi poterunt oculi, qui quām longissimè absūm ab Elizæo, multoque amplius ab Aquila Evangelica Pathmi?

Verū enimverò non obstantibus his impedimentis & adynatis, ausim dicere, quidquid liber iste continet gratiarum, prærogativarum, prophetiarum, ac revelatio-num, quibus hanc Dominam, quasi dulce quoddam Divinarum idearum illium, il-lustravit cœlum, esse undeqaque conforme effatis Patrum, ac Theologorum specu-lativorum, & mysticæ peritorum Theologiae Virorum, quantum ex eorum liquet scri-psis ac doctrinis. Inter cæteros autem videri potest Illustrissimus Magister Fr. Fran-ciscus de Arauxo, in tomo decisionum moralium, tract. 3. q. 2. per plures paragra-phos: in quo gravissimo Authore, non legi requisita & conditiones necessarias, ad di-stingvendas & approbandas veras revelationes, cāque discernendas à falsis & illusio-nis, quæ non reperiuntur in ipsis, quas hæc heroica Virgo recenset. Quod autem di-tius & accuratius isthæo scripta perlustrantur, cō magis ac magis inde eruuntur excel-sa gratiarum præconia, & materia encomiorum, offeruntque se revisoribus dulcia illa-facti epithalamij verba, quæ Divino Sponso à dilecta ipsius dicta fuerunt: (Cant. c. 5.)

L
T
M
R
E
B
R
18

Species ejus, ut Libani. Quid autem celebris mons iste continet? In hoc monte, si ad radicem ipsius accedamus, oculosque attollamus, conspicimus sublimes & proceras cedros: si ascendamus altius, comparent cedri prioribus altiores: atque si tandem cum difficultate & magno molimine, ad verticem elucentur & cacumen, obstupescentes intuemur alios vivos gigantes, quibus comparati, qui antea conspectui nostro se præcæreris eximij objiciebant, pygmæorum instar esse videntur. Eleganter id expedit eruditus Pater Martinus del Rio: (Lect. 6. in Cant.) *Sicut in Libano, que viatori primum occurrit prima arbor, præstantissima videtur: ulterius progreso non minus secunda placet, magis etiam tertia: atque ita quo longius procedit, quod laudet amplius semper invenit. Idem omnino virtutes sponsi sedula contemplatione lustranti.* Indulgeatur affectui meo, ut hoc Venerabili Virgini applicem, cùm Sponsæ juxta jura gaudent exemptionibus suorum Sponsorum, & honoribus. Nam quanto magis solicitamur, ut percutramus aut enumeremus ipsius prærogativas, dum ejusdem emetimur gratias & favores, tanto profundiū ingredimur immensum pelagus, & mare fundo carens, cuius profunditatem explorare mea nequit capacitas & intellectus, ut potius possit, debeatque fateri: *Abyssus vallavit me, & pelagus operuit caput meum.* Jon. 2.

Cur deinde oblivioni tradam illud afflictionum, morborum, ac dolorum innumerabilium, omnemque excedentium exaggerationem, agmen, quibus haec Domina fuit excruciaata, ut paupertinus ipsius lectus vocandus magis fuerit cippus, & immanium tormentorum eqvuleus, quam stratum, in quo solatij quidpiam caperet, aut quietis, per tot annorum lustra, quibus in illo gravissimos quosque perpetiebatur dolores. Merito ea verba dicere potuit, quæ scripsit Poëta Ovidius, i. Pont. Eleg. 11.

Sed vigilo, vigilante mei sine fine dolores;
cùm debilis & infirmæ sceminx corpus, multos ac robustos superaverit gigantes, generositate ac tolerantia, quâ de tot triumphabat hostibus sanitatis, à quibus vita ipsius infestabatur. *Quodsi Rex sapiens cum emphasi querit: (Proverb. c. 31.) Miserem fortē quis invenies?* fortasse acquiesceret, si ei responderemus, ut in hanc Venerabilem Virginem oculos conjiceret, ipsamque contemplaretur, quæ non una, sed multarum instar erat, in tot calamitatibus & morbis infraetiam patientia pervincendis. Cùm, inquam, esset una, videtur extenuatum illius corpus fuisse multiplex, ob tot supplicia tolerata & ægritudines, ut verum in eo evaderet, quod quidam loquens de circo Romano dixit, & horrido leonis cuiusdam rugitu:

Tantus in Aufonia fremuit modò terror arena; Mart. I. 8.
Quis non esse gregem crederet? unus erat. epig. 55.

Adeo vociferabatur, adeoque militarem terrebant turbam, ut, quamvis esset unus, videretur multarum suæ specie bestiarum armentum. *Quis non esse gregem crederet? unus erat.* Diictum quoq; illud Romani Oratoris potest ipsius doloribus & ægrumnis referto corpori accommodari: *Tanto ejus animo nequaquam corpus, aut habitus competet.* (in Otto. c. ult.)

Non reperio modum me expediendi. Pro conclusione tamen in memoriam revocandum est tempus illud, quo ex isthoc conflictu, qualis specialiter fuit mortalis vita hujus Virginis: *Militia est vita hominis super terram,* (Job. c. 7.) est translatâ ad vitam meliorem (quod nobis giganteæ ipsius virtutes persuadent) imitatrix incliti illius Monarchæ, qui, in tot certaminibus & pugnis, clarus victorijs dixit: (Psal. 4.) *In pace in id ipsum dormiam, & requiescam.* Quanquam solatium, quod ex obstupescendo ejus obitu capi potest, in quo plurima & accumulata concurrerunt miracula, nequit les chrymas nostras penitus abstergere, tantumque valet ad conceptum ex tanta jaclita dolorem attemperandum. Concipio sanè illud:

*Si posset tellus lachrymarum fundere rivos,
Hic, ubi nunc tellus, flebilis unda foret.*

Alb. Pius
cl. 7.

*Si posset Pontus lachrymarum wolvere fluctus,
In lachrymas fluenter aquora versa suas.*

Sola ipsius Patria, præ cæteris, solatio potest affluere. Si namque Cajeta est illius & celebrior reddita, quod sepulturam dederit altrici infantis Æneæ:

*Tu quoque litoribus nostris Æneia nutrix,
Æternam moriens famam Cajeta dedisti;*

lib. 7.
Æn.

Vallisoletum, quod illi non modò præbuit sepulchrum, verùm & incunabula, atque octoginta propè annorum spatio domicilium, longè convenientius novam obtinet aestimationem, cristâisque gloriofas ad ornatum scuti suorum insignium adjungendas.

Tamen si non tacitè solum, sed expreßè quoque meam declaraverim sententiam, iterabo illam nihilominus stylo & phrasí consuetâ, quod videlicet, post perlectum cum voluptate hunc librum ei debeatur approbatio, non solum usitata, ob doctrinam, quam continet Catholicam, ab omni immunem, quoad Fidei dogmata, suspicione; verùm etiam specialis, quam sibi æquè nobile ac doctum vendicat ingenium. Ostendit se Author Theologum scholasticū, in sublimissimæ disputationis argumentis; mysticum, in altissimo spiritu volatu; positivum, in reconditissimis Scripturæ Sacrae sensibus, quos vario lumine, & præcipuorum Patrum Ecclesiæ doctrinâ illustravit. Quæ eruditio minus esset æstimabilis, si in vulgari aliqua occuparetur materia; at quod versetur in hac tam singulati, & in referendis tam præclaris gestis, ijsdemque adeo eruditè & graviter ponderandis, omnia ista sunt lumina manifectantia eximias dotes, quibus Author excellit. Meretur idcirco, ut Vesta Celsitudo pro eo largiatur facultatem, quâ habità typus hoc opus publiceret, unde gloriâ cumulatus Author alia, tum nomini suo honorifica, tum univerbis proficua, aggrediatur. Hæc est mea sententia, salvo meliori judicio &c. In Monasterio S. Annæ, Madriti, Ordinis S. Patris nostri Bernardi. Signavi 30. Maij, Anno 1672.

M. Fr. Petrus de Oviedo.

PROTESTATIO PROVINCIALIS CASTELLANI.

Obtemperando decretis SS. Domini nostri Papæ Urbani VIII., concernentibus eos, qui scribunt, ac typis mandant vitas, revelationes, miracula, & prophetias illustrium, in vita & morte, Sanctitatis famâ personarum, testor, nihil eorum, quæ referuntur in hac Secunda Vitæ Famula DEI Domine Marine de Escobar Vallisoletanæ Parte, digesta à P. Andrea Pinto Ramirez Societatis Jesu, ullâ hac tenus nisi auctoritate Sanctæ Sedis Apostolice, siue spectent ad dictam Venerabilem Marinam, siue alios, de quibus in ea agitur; sed solum humanâ illorum, à quibus scribuntur, ac referuntur, nullâ vero alia. Neque mihi animus est asserere dictæ Venerabili Marine titulum Beatae aut Sanctæ, sed neque cuiquam alteri, quoadusque declaretur talis à Sancta Ecclesia: vel etiam quovis modo viam sternere pro beatificatione, canonizacione,